

REV. 1999

REV. 1992

Gömöri Múzeum

Adattára

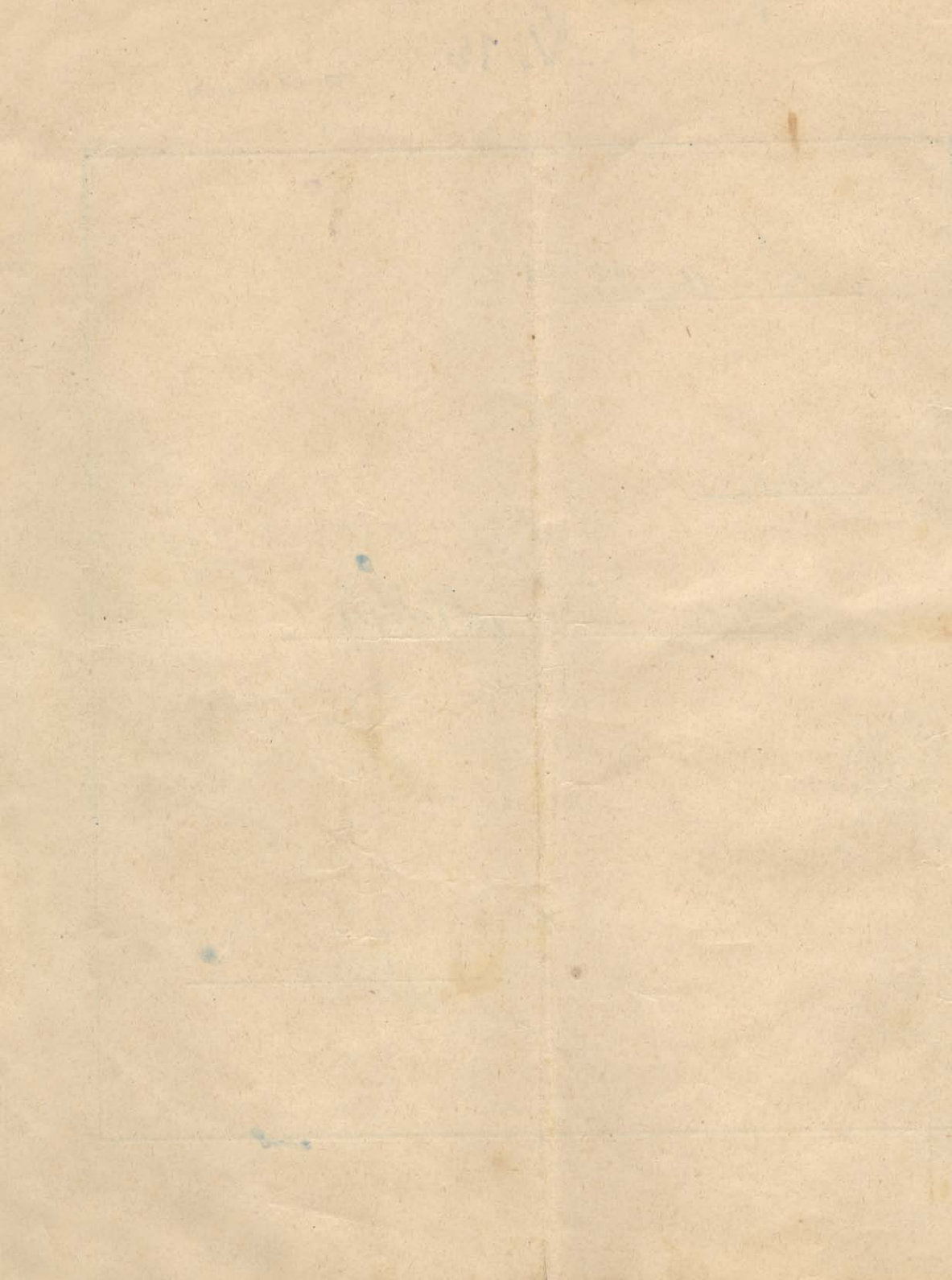
Lelt. szám: 85. 1. 2. 1.

Elbeszélés.

Teljes:

Viszontlátás.

1924. év.

A sors jateka.

- A vándor. -

Eljättek a borongós, csönvesz bozi napok. Már
 hűvös a levegő s olykor a hideg leple borítja a tájat. A
 hatalmas tölgy elhullatta zöld lombját s csak a szá-
 ras gallyakat csörgeti a szél. Piros és sárga levelű bok-
 rok fűdik a hegyeket s vidáman futkos a kis nyúl az
 elhagyott tájon. A terméseket tetűkkel. A vándor-
 madarak elköltöttek s énekük helyett a süretelek
 vég dala hangzik. A tüzes nap is kimerült már s gyen-
 geu tűri melegítő sugarait a földre. Most is csak fél-
 szemmel vizsgál a felhők körül elé, hogy megmérse
 azt a vándorifjút, ki nagy fáradsággal megy a
 hegy oldalán felfelé, majd újra eldugja nélio ar-

lomb
 vándor

cat a felhők nagy becsújába.

Lüret ideje van a hegy alatti növények még-
seu hangok a süretelek dala. Erődes a természet és
nyugodt minden. Csak egy kis csomely csörgések vá-
gan alá a hegy oldalán. Erődes a táj, csak egy-egy
méhecske röpköd a kőből a virágok fölött a gyűj-
ti a méret. A vándor pedig megy lassan fölfelé
a hegyen körös úton.

- Harcon természet, barna, fekete hajú sáskalyerac
öltözött ifjú. Arvonórán, ruháztán meglátunk, hogy
nem parancsok sármadon. Felhúzó és arckifejezése
nyilat jellemre vall.

Vajon miért mondta ő a hegyet? Felvete-
lésből talán? - Hagyjuk a kérdést majd meg-
tudjuk közelebb a feleletet. -

- Már nagyon régen pihenhetett, mert olyan
fáradt, hogy alig tud menni. De kiérel magával

habár lassan, de meggy fölé. A verejték nagy cserep
ben hull homlokáról.

Végre már nem tudott tovább menni. Habár ju-
gadóztak is ő szerokaat egy nagy kötömbre. Fél akart kel-
ni, de nem tudott. Fejét a ~~sző~~ hajította és elmélássa né-
zett a penumbra. Birtosau az elvult napok eseményeitől
gondolkozott. Majd elövette vadászóeszközait és megezte
a benne levő darab kenyert és szalonnát.

Alig fogasztotta el emivalóját, már is pu-
mire sültet a pihenést adó édes álmot. (A hajította fe-
jét és elaludt esendesen.)

Hasz perfoctum?
miklós
Miert nem
keröbör.

~ Az öreg Havas bácsi. ~

Erdekyben a hegyeken itt-ott kis kunyhókat épít-
tettek a hegyi lakók, hogy védekezhesenek az ors vi-

Larok ellen. Nagyon sokan élnek csak a hegyi lakók, kes-
kejűk is csak 2-3 van; tehát pedig csak nagyon kevés
található. - akad.

perfectum
is perfectum!

- Ott, hol az ifjú vándorral találkozunk, most
is legel egy kecskéjével. Egy kis ember vigyor rajta.
Botjára támaszkodva kedvtelően nézi a ^{vadász} nyáját. Meg-
elégedéssel nézi pipáját, majd fogta kulacsát és elindult
felé a hegyre, hogy friss forrásvízzel megtöltesse azt.

Az elvett meg
kecskéje is nagy
akad.

Mikor a forráshoz ért körülnézett, hogy nem men-
tek-e a nyáj a juhok és a kecskék. A nyáj nem ment
sejjel, hanem más volt az, amit ő követett. Hát
az már ki lehet? - gondolta magában, midőn meg-
pillantotta a forrástól nem messze fekvő ifjút. Fővön
fekvők... Bátoran nagyon elfaradt, - gondolta, majd
megmerítette kulacsát és elindult az alvó felé.

-Mikor közel ért az alvóhoz észlatta, hogy alvók,
ast gondolta magában, hogy nem költi fel, hanem fel-

megy a kunyhóhoz is ahol leányának, Flonkának, hogy
kezeljen emivalókat, mint jó vendégszerető leányhoz
illik.

Egyet!
emivaló!
Mint látszik
a szövegben

Föl is ment is kiáltott leányának, ki előkészítette az emivalókat, majd lement, hogy felkísítse és felhívja kis kunyhójába is ifjút.

- Vinaterre az ifjút már jobbra találta, de se látta semmilyen gondolatáiba, hogy kare sem vette a közeledő öreg embert.

- Adjon Isten ifjúnak! - közönte jókedvűen az öreg.

- Adjon Isten! - fogadta a kösönést a gondolatáiból felriantott fiú.

- Hát hová irányul ifjúnak?

- Hogy hová megyek? - felelt az ifjú; nem is tudom. Ezen a hegyen akarok letenni, hogy Edele-re juthassak. Medve volt hegyet mászni, meg

Intézés

Közelebb is erre, mert nem kell olyan nagyot kerülni.
A bátyám sokirojere megelek.

- Hogyan mi a bátyja neve? Fákus ismerem is?

- Hogyne ismerem, a neve Ederdi Gábor.

- Igen? -- a mi is unuk? Nagyon tiszteltemélte

becsületes ember, -- mert én tetőtől-talpig megismerte, majd
örömmel felkiáltott és meglelte az ifjút.

- Szóval akkor maga a kis Lajoska, kit még
fiatal koromban láttam utólag. Most kezdek magára
ismerni. -- Nem emlékszik már Jozsef, ki annyit ját-
szott magával (még kis gyermek volt)?

Tudom már, -- maga a Fawas bácsi, aki
megszöta a szivárványokat, amikor még én kis gyermek vol-
tam. Örülök, hogy találkoztunk, de már oly régen nem
láttam, még is örögedett kicsit, talán ismertem meg.

- Lajos kerit nyújtott örömmel ölelték át egymást.

- Hát bizony, még Ederdi nem járhat be; itt a

Norman kuzgal

Confidencia

Sm!

Legyen életem hátralevő napjaim hányommal. De jöjjön
fel a gúnyhóba, ott beszélgethetünk, - mondatra az öreg
és ragyogtató pipájára. Látom, hogy nagyon elfáradt.
Menjünk, mert már esteledik.

- Kérném, hogy szállást ad János bácsi;
így, hogy nagyon elfáradtam. Eddig pihenés nél-
kül akartam foljónni. De font legalább pihenéselget-
tetünk.

(Tuduljunk tehát, - mondatra az öreg.)

Es elindultak a kis hegyi kunyhó felé, ahol
az öreg János bácsi nyugodtan éli pihenés napjait. -

..... Honka.

Ime, már látod is a gúnyhó. Hányom
már vár bennünket, - szót János bácsi.

de nem kéne
szóval

- Igen, az első nem is kérdéses! Leánya is van Tóri bácsinak?

- Van három, még pedig olyan tataros teremtés, hogy még a faluban ismeri néki. Majd meglátja, hogy mely leány lett az én Honkánál. Még csak kis gyermek volt, mikor magamhoz vettem, mondta bironkén az öreg.

- Tehát nem edes leánya?

- Nem. Nevét leányom, de nagy szeretem, mint ha edes gyermekem volna. Mikor meghalt feleségem, megmaradt hát meg Honka anyja is; ő pedig elvált maradt. Én megsajnáltam és magamhoz vettem. Most már ügyes és nagy leány. Nagy szeretem, hogy nem válnék el tőle.

- Lép volt Tóri bácsinál, hogy felnevelte. Hány éves már Honka?

- Már 13 éves. --- Tegye felértiük. Itt van a

his gúnyhón, suvott pedig az ölak. - De most már
üljünk le, elég volt a jérékaldótl. -

- Lajos kiált, Lóri bácsi pedig kiment a
gúnyhóba. Csakhamar előkerült minden pánirak,
súmit csak lehet találni egy hegyilakónál.

- Távollól vlg dal hangzott, mely hasonli-
tott a filemiile púkekhez.

- Vajjon ki énekelhet? - kérdezte Lajos az
öregtől.

- Honka, a lányom, - mondta az öreg. Így
dalol mindig?

Már csak a kis madarak énekeltek, az
csüsterengőkön néjs neki hang pedig elhallgatott. Az
öreg kiáltott lányának. - A hegyek felől tisztán
visszahangzott a hang: Hon-ka... a... a...

- Neurokára pátmylletak a bokrok és meg-
jelent Honka. Megállt és nagy néste egy pillana-

tiig ja meglepödré néste a fűt.

- Honka valóban szép volt. Törvi bácsi jogs-
sán mondhatta, hogy nincs azelőtt ledény nála a fa-
luban. Fekete haj, kisse barna, ovális, hajúval arc,
melyre a meglepődés halvány árja jutott; nagy
fekete szemek, formás orrja s arcban kedves mosoly
jártatott. Szép széles ruhában volt, mely csak szem-
tes népséget is kidomborította karcain, szép alakját.

- Lajos nagyon elcsodálkozott. Nyen szép le-
ányt talán még nem is látott, - gondolta magá-
ban is meglepődéssel néste a lányt.

- Az öreg örömmel néste a fűt meglepö-
dést is kiörökön gondolt arra, hogy ledénya népsé-
ge rajost is meglepi. -

- A ledény megalbalt: „Totu horta hoarandul!”
Szajd pupjára nézett is azt mondta Lajosnak, hogy ma
még nem engedik tovább.

- Tegu, ha megengedik, ma itt maradok
monda Lajos is nemet nem tudta levenni a helyny
karsu temeterbe.

- Honka kiilt Lajossal szembe egy lookra
is beselgetni kezdtek.

- Kisebb az erez karakterelete ja nyajjat is
Honka elment regiteni neki.

Lajos magaban maradt es azt gondolta, hogy
Honka nagyon sok helyny es nem is gondolta vol-
na, hogy itt, a vilagtol elszakitva van talal vala-
ha. Majd foldelt is elment is is regiteni ja nyaj le-
tereltesid. --

Mikor ket su egyudora talal. iv.

Este van. Csunder vani este. A nagy nagy

végig magyarait tűri a magas hegy, omáira oltára
nyomra azt, majd eltemetkeik le his szarvuk, piro,
és sárga felhők köze. Csak a his madarak delottak a
princes alkonyatban.

- Lajos a kunyht elött felüött a fűvön s ábrándoz-
va nézte a naplementét. Majd a jövő felé terelődtek
gondolatai. Rajon milyen jövő vár rá. Majd Hon-
ka ^{járól} került eszébe. Hogy érte, hogy különös vonalom
van sárvélen iránta. - Gondolataiból Jóni Lacri
zavarta fel, hi múlt Honkának, hogy meyen el
vívót. Mikor est Lajos meghallotta felugrott és oltu-
ment Honkához.

Megengedi, hogy elhívójem? - mondta.

- Loh se faradjon, csak felüdjön le és pi-
henjen.

- Már nem vagyok faradt, - mondta ha-
jós és elhívte Honkát sárvélektől sárvéle.

Esöndesen haladtak his ideig egyház mellett,
majd hája ott:

- Itt magának itt lakni Honka? Fővel min-
denkivel az egyházal egyetül.

- Hogy kerdeshet ideit, nagyon is boldog
vagyok, hogy itt élünk a világtól elszakítva.

- Nem jobb volna, ha Esöndesen laknának is
valóan barátai és barátai.

- Van nekem néhány is barátain, a his ma-
darak, működök meg meg sokan.

Féret elgondolkozott Honka a körül juttatás
ségi vidám napok.

- Hővel a főtáchoz írték. Lajo elkérte
Honkától a korot a vissza pen potta házig. Ma-
tek a gnyhó felé a mindkettő elhelyeztet gond-
lataikban.

- Honka azon gondolkozott, hogy Lajo
milyen udvarias és szívesszerű a nem olyan

halálta

lútske, gögös, mint a többi juri fű. Réki tetnott
Lajo és rokonszereveket.

- Régi Honka megrólat és vigan becsé-
getve írtek a kunyhóhoz, hol az öreg Jvari bácsi
nagy rakta a tüzet.

-- Larrankint teljeseu besítétedett, majd
elöttint a hold s kigyúlt a orámtalan apot pillag.
A teljes hold tiosta piostis fémnyel arasztotta el a
nagy oldalát.

- Honka a bozácoban paprikabokornyulit
főzött; Lajo pedig egy nagy fa alatt jilt főz
öreggel becségetti a régi időkről. Lajo, akarat
ellenére mindig Honkat nézte, ki jüt leve is ret-
te és Larrancu mecslygett. Jvari bácsi nyugodtan
piosta pipáját s nagy csinalt, mintha nem is
létnék Lajo pillantásait. - Pedig gondolta, hogy
Lajonak megtetoret Honka. --

- A vacorát vgy beségetés közt költötték el

Miből?

Honka és Lajo tollaiót összevették a ilyeukor mindket-
 ten boldogok voltak. Honka még kacagása olyan se-
 pes csugott, mint az arany. -

+ or +
+ +

- Lajos, elmúltak a boldog órák s Lajosnak
 mennie kellett. Mikor felkelt a nap, már mind-
 nyajain talpon voltak. Honka és Jóni bácsi jötte-
 le jökholták a Lajos vadkastáskáját, mert - meore
 van még Edcod. -

Lajos érsékényen bönit vett tollak a meglő-
 sönte a vendéglőtánt. Mikor Honkával keset fogott,
 melyen nemüle névett és nem csugotte el keset, de
 nem tudott próbui. Honka bája mosollyal felelt
 s elváltak egymástól.

- Jóni bácsi elkiéerte Lajost s elváltak
 azt mondta neki: "Jójjön el hozzáuk mikor is
 Lajos, nagyon szeretem látjuk."

gyerek!

Per Lajos

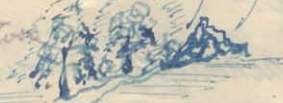
együttjárás.

A Honka sem bányja, a lakodalom
után eljövök, - monda kerdően hája.

Oh nagyon is fog örülni ha eljön. Szaga
megtetőzött meli.

Glehet eljövök máskor is, - monda vidka-
man hája. Hegetszeritottak is elváltak az erdő kö-
zepén.

- Jóni bácsi még sokáig nézett elgondol-
kora hája után, ki ment fölfelé az avaros jón.
ki az avaros után haladt tovább.

~ Éderdy Gábor lakodalma. ~

Éderdy Gábor serék magyar ember volt, körül
semiti rosz sőt nem tudott mondani. Ez is Éderdy
kastélyban lakott, mely apáról fura palat és a falu-
tól nem messze a fenyveset alján volt. A kastély

elött gondolatok park területén, melynek rendbentartásáról és megújításáról egy jószágos parancs gondoskodott.

- Miköz a hír szárnyra kelt, hogy Gábor királynak leánya lesz Fogassy Székely, - ki a somori fehérvári lakott - mindenki örült. Fogassy Pál régi magyar neves volt fideszosa, ki közhírré juttatott a vidéken.

szomszédok
kibúvárak

- Még a furfangos Rómeováros is, a zsidó kocsmáros - is helyette a királyhoz. „Hogymé, mondja olykor a mulató parasztlak - hogymé volna helyes a kedves Edegy Gábor királynak. Szajhorodit a vagyon uraságain! Még az Tráke is meg his kérek! -” és hasonló káromkodások.

Mit tenek?

- A gondok pedig, kik a városban éltek legnagyobb kényeztetés a Rómeovárosban kocsmárosok köztük, helyedőleg hajtozták fejüket. -

* * *

*

- Édesd kis hárszobáját szépen ki kellett tisztítani
 gólkal. Az ottani jobb oldalánál tőrdelével kénytelen volt
 örök kényelmet eszköztetve egyháznak, a most kénytelen bol-
 dogan mindenki a templomból.

- A lakoma nagy poharasással kezdődött. Min-
 denki vidáman koccintott az új nagy boldogságára.
 A jobbkézi bíró mindent a lakoma elején kénytelen
 mondott mellet, a gyöngéd példák tett rajosa is.

Raja csak mosolygott a példáson, majd
 elmerengett a nagy új jutott példák. - Rajon bol-
 dog lesz-e az is valaha, mint a hátyja. Lehet-e
 Honka az ő feloldozás? Nem avarata az örömszej, zene, ének
 a jövőnk teremtett. - Valahol az példák közepeán egy
 kis hárszobán él a boldogan Honkájával, a vidágtól elromul-
 tem. Kerestük fogunk egyháztól a pu boldog lesz-e gondolat.

Az alkalmassal mindenki nagyon bol-
 dog volt az öröm, vidámság, a legnagyobb felhá-
 rítással.

gott. Ennen kuin se on vettä, hojja Björnarvasser kores-
 mäsä kesompolgott ja ajton ja odament ja biro melle,
 meijä ja fidele muuta. Nein akhartam pörömiilet meija-
 vanni, merth rooz kuroel jättem. Itä ja ajtohan vörjäs
 ja biro urat valami pörtötevel. Uog jndom, hojja soo-
 väis. Töjjon! - ja mindkettan kimeutek ja tömaglöel.

Ja pörtötevel, illette felhövövel ja velt, hojja ^{mivel a}
 ja halvoni kiinteä solytan ja falubeli fersjakkua 21-40. ja ^{halvoni kiif}
 sooräsa kelle meuniöij. Ja biro mihoj plovasta
 elgondolhorott; nem ja tuda mihoj kerdjen legeltöid.
 mejköräinte ja kildött faradölgät ja pinnament. ja ^{hihoava}
 pövelles. - Mejköräntä ez kija ja korooskivel.

- Tuduuk kelle, hojja itä, pövel ja biro faluban,
 mely völgkattaluban van, minden hie pöngön kesön
 pököret. Ja halvoni kitorööröl ja soak halvälly felvilä-
 gottööröl velt ja annak nem akartak kinni. Ja biro
 van tuda, hojja kiggien ja kunnak vögg nem. Töj

magy volt a megköpölk, mikor a sorozdora romat-
koró hirt megkapta.

Beve tudtára adta a távostagnak a hirt.
Elevindereedett az örömaaj, a poharak csengtek, a
vidám dal. Kiütött a háború. Pillanatok alatt nyo-
masztó sound lett. A fröndöt a hirt törté meg, ki
pöcs hangon felkiáltott:

„Eljen a háború!”

Ere fölöcsödött a némaragból a távost-
ság is a férfiak lelkendezésel kiáltották:

„Eljen... Eljen...”

van

- A férfiak tovább kacagottak, mulatoz-
tak, de a nőknél elment kecskék a mulatódoból.
Elmentek, ki a parkba, ki a mezőre, ott hallan-
sáltak, hogy ne lássa senki.

- Földig hangzott még a zaj, majd hajnal felé
elcsöndesedett is eltoroklott a távostság.

..... Búcsú.

Isindes búi este volt, amikor Lajos el-
búcsuozott Honkától. A leendő nap magyarai egyén-
gen törték át a sűrű tölgyfaerdő sűrű levelei között,
hogy búcsút intson a két szerelmesnek.

- Ott álltak egy kis tisztáron, egy hatalmas
fa alatt. Jóni búcsú is ott pipázgatott.

- Eljöttem elbúcsúzni, ... megigertem, hogy
elbúcsúztatok. El is jöttem ... talán utólagára, - sajtó
szomorkán Lajos.

- Hogy, ... hova akar menni? - kérdéste
megijedve Honka a magában ismételte a szavakat:
"talán utólagára."

- Odamegyek Honka ahova most min-
den harafi megy. Harcolni megyek harakért.

- Honka mintha nem tudta volna meg

isteni Lajo navait, komolyan nézett egy előszobát
falerelet, majd fölállt és könnyelábradt arcummal
ment be a kis gyűjthőbe. Hisz idő múlva hel-
latsrott elfojtott szövegben.

- Lajo is elestekemjült és fölállt. Jóni
bácsi felkelt és elindult a gyűjthő felé.

- Mikor Jóni bácsi belépett a gyűjthőbe
szövegbe került Honka a keblére és mondta:

„Nyám... és el... el... meg... a... hálork-
ka... -- En... et... ma... gyon... se... ten”.

- Ha öreg várta a kijelentést. Nem lepte-
dött meg, csak meghatottan simogatta lábnya
száját.

- Honka maga szerint pusztán? - keidet-
te örömmel Lajo.

- Jé... szeretem, - mondta Honka a
könnyes arcummal mozdított Lajorra.

- En is nagyon szeretem magyát Honka. Most is csak azért jöttem el, hogy lássam meg mielőtt a nagy útra elindulok és megkerjém, hogy vajon ^{mi} még mit kívánjak. Egy keveset még a harcnak semmi akkor nagyon boldogok lennének. ---

- Megvárta hajóson, ... megvárta hármegyeddig kelljen is várom rád, - mondta Honka és megölelte egymást.

- Adjátok, hogy egymáséi lehetek fiaim, - mondta meghatottan Jóni bácsi.

- Boldogam ölelték egymást Honka és hajó, nem bántak már a háborút, csak hogy elmondhatták azt, amit szívükben rejtettek egymásnak.

A fölkelő hold a csillagok kíséretében elmentette lágy sugárral a hegyet és a völgyet.

- Boldogam ölelve egymást, mint a melleltől
 levő két szűz menyő koronáján, ajtuk tömefort
 egy hosszú estében..... -

-
 -
 -

- Szólamul, nyomorúan halasztok egy-
 más mellett Honka és Lajos a keskeny hegyi
 úton. Egymást ölelve mentek messze és
 messze...

- Tiszán elmég? Tíznapos szűz Lajos?

- El kell mennem Honkám, de Lajos
 vőh nemokára. Reméljük, - felelt az Lajos.

- Gondolj csak sokat és soj nekem;
 én mindég csak fogok gondolni.

- Minden gondolatom a tiéd lesz, mert
 csak téged szeretlek. -

- Istén veled Lajoskám! Ne ség nek.

reljeu! - mondta Honka könnycsín kezdte.

- Ne orj Honkam, Isten segitene fog és mi egymáshoz kerüünk. Ha meghalunk gondoldj rákú néha, néha, mint boldog vőlegényedre, ki téged nagyon szeretett.

Aku mondja ilyent. Bízal és remélj!

- Megölelték, megölelték egymást, majd saomonian elváltak egymástól. ---

-- A fiúkniile olyan nagyon pulkelt, a kis méhek oly pulkeretean sümmögtek a köreli méhesben, minden kis virág oly saomonian lehajtja fejét, mintha k is brennana. Nihy saomonni, fajót volt az elváltak unidkét részül.

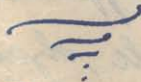
- Honka eloraladt egy mellichörényen egy fesület elé, ahol terdre borult és két imát mondott az egy Urakoz, hogy rajot segítse vissza. Sokidig maradt így imádkozva. A nap is lement

elment

Is & meg mindig ott terdelt.

Lajos pedig busan ment a falu felé le a
legyen a kötelek egykoron visszaverett. Még egyszer
kieszt jött a nagy sereget jött, mintha a néma
falkól köröme el, melyek tannai voltak bűnök-
abonkák, majd eltűnt a homályban.

- Honkát ott találtam egy a kerent előtt
jindkora két este a hazahírte. -

----- Honkától levél. -----

Elmentek már a falutól is, már csak az
az emlékeik van ottan. Néha, néha jött csak
egy-egy levél, melyet örömmel mutatgattak egy-
másnak a jó falun asszonyok, mint fiaik brá-
sát.

- Honkának promontau, lassan teltek a

VII

27.
napjai. E elég gyakran kapott leveleket hazától,
mellyeket egy kis pártosfű adott át neki.

- Naponta kiment curra a helyre, ahol ellát-
koltak, onnan pedig a herceget. Elgőg gondolatok
va írt egy kis levelet a hercegtől nem messze, ar-
ról gondolkodott, hogy mit csinálhat most hazja.

Talán a lövöldözéskor lövöldözve éppen most van kitéve
a legnagyobb veszélynek. Vagy nek gondol talán? Tö-
jön megelévére e?

Hogy gondolatok igen gyakran egymást ker-
gettek fejében. Szívenkor odamegy a fészékhez mind-
körüli éte. --

- Most is ott ül a levelet. Nagyon nyugtalan
lehet, mert idegesen lépden a falak között, miket el-
le feljött az ősi nép.

- Hazja már egy hónapja nem lát. - E miatt
vált ő nyugtalan. Talán megelévére, - gondolta is

a herceghoz ment kémi Lócut, hogy segítsen meg véle-
gémpt.

Íma után kisé megnyugodott és vissza ment
előbbi helyére. Újra elmerült gondolataiba. - Meren-
ydsélt a kis pántofliu zavarta fel, hi keszben le-
vellel körekedett. Honka felé.

- Honka a fű felé futott a nem fegyverre pu-
nak kőszőnt kikapta keszét a ferdét. Remegő ke-
zel bontotta fel a borítékot. Fél sen nézett, mikor
giz nem futott előre a ferdét minden szarván. Ré-
műlettel olvatta el mándorát is, mert nem akart
lenni seveinek, majd nagyot rikoltott és ömörö-
skart. Eltölemlül terült el a földön.

- A kis fű nagyon megijedt és eloraladt
Jóni hácsához, állásához neki, hogy mi történt Hon-
kával.

- Az öreg réműlten futott a gyermek mellett

o mikä fülert a keresztet, lényát ott találta a földön plettelonul, a levél mellett. Fegyelen fájadalom nyilalt sírve, de erőt merített, letérdelve lednyá mellé a vésél kezdte plettelonul.

- Hosszú idő elmúltával végre a lednyé nagyot rohajtott és fölmegitotta szemét és meglátta a levelet.

- Jóni bácsi csak most gondolt a levélre, melyet felvett és hallani oharsni kezdett:

„Egyetlen Honkém!”

Most iratom barátommal utolra felvéltem, melyet mikor megkapva, talán már nem is kezdte az éltök sorában. Megselemlittem, ... selem hallallos. - Te, párs. Honkém, ne aromatodj, ne kímélj. Gondoljz néma néha, néha, mert utolra gondolatom is te vagy. En téged nagyon

merettelen is meretui foglak öröké,
még a művelésben is.

Isten példjón papjelen tony-
kán, örököllek utoljára

Lajonc.

Kol. Itar. Est

- Mikor Jóni bácsi a levelet olvasta Honka
hallkan jóni kezdett. Ftyja fökülette az jéle is kara-
vite, hol kékeltette.

- Honka nagyon nehezen tért eszmélete. Fő-
seu tudott kelni oly gyöngé volt. Mikor arra gondolt,
hogy Lajo még halott jógy érte, mintha neki is
még kelne halnia.

- Honka, kinos napok követték egymást. Honka
mindegy jobban gyöngült a éjjel mindegy olyan nagy
hára volt, hogy félreleste. Jóni bácsi már szinte
félle hallgatni a kinos kábróedtet. Gyakran est

mondotta:

„Megyek Lajostam, megyek hozzátok én is. De hagyj it, vigyél magaddal. Ne csudodj el!” Kinyitott ki a hárt ugrani az ágytól és elszaladt, majd pedig kimerülve kanyargott vissza a váukorra.

Barát-napra rosszabbul lett. A járdai pörös, kit Jóni látni hívatott azt mondotta, hogy nem lehet segíteni, nagyon sivére vette a hirt és a legel-sorvastja. vált.

- A megtört, öreg Jóni látni nagyon sivére vette a hirt és elbúsult, elszomorodott. Bement a gulyháza, rábonkolt kedvére papára és keservesen sírt.

~~~~~ Egy kis sírkant. ~~~~~

Rem hangzik már az érintésedről szép

mbi Lang: Honka dala a Regyellen. Nem dalolnak a
 kigmadaruk oly szon, mint erlot. Gydora van a vi-
 delnek, gydora van a madaraknak. Itt annyira me-
 Eggest. rettek a ki annyira szereteteket mint nem lel. --

- A falu temetőjében egy sírdombbal talál-
 van. E kis sírdomb alatt nyugosik az erdők kőnyá-
 Honka. Nőszentlétük máig egyenlőt Lajossal a meny-
 ber. Ék már boldogok, de annál bánatosabb az
 elhagyott ház eulor, megemlékezői bási. --

- Regyeleukint a kis madarak odaszállnak
 a kis gulyák ablakára és püskelnek pöndörre, de
 nem jön ki az ablakot várva, nem jön már ki Hon-
 ka, mert elment messze, messze. -

- Nem virtualik már oly szépen a virágok
 az erdei kertben, mert nem gondol rájuk senki, na-
 nem letéri őket Jóni bási és kivirosi a temetőbe, Honka
 sírjára.

Reggelint pluvos Honka síjához, megmunkáik ró-
la, de imáthosni még nem tudó. Liskórt is farag-
tatott neki, melyre saját névt is rábratta.

- Reggelint a kis madarak Honka síjára
szállnak s kétségkél a reggeli imát. —

- Langos est öntötte meg a tejat, majd el-
futottak a felhők s a vérvörös nap, mintha néha
^(vélve) vöröst végig az erdőn s mezőn.

- A körs után egy monork, és euker ment
végig. Kezben nép néfelejsorokor. A hegy alján le-
vő kis temető felé ment. A kővel körülöklől szép hang-
zott a madárdal, de nem hallotta ő est; gondolatai
másfelé jártak, s azme könnyelborult.

- Mikor kiért a temetőbe ja sokrat látott
a síroca, majd búsan felsóhajtott: "Oh Istene, az

em életem már nem ér semmit, vagy el engem is?
 - Hígyta a sírkövet és keservesen azokozta.
 Az öreg férfi báni volt. Most sirt először temetés
 óta. -

Sirt, sirt, lebont a földbe s nagy azokozott.
 Tegye taláta át a földelő hold, az apró pillagok
 - Másnap hátra találták meg a sírkövet
 a falusiak. Még akkor is a sírkövet ölelte.

- Harmadnapra nagy riavattal vitték ki
 a sírja mellé a sírba. - Most már mindhármuan
 boldogok.

- Haragját minden férfi bániól kezdve
 a barátai. Az öreg birt csak gondolkodott, majd
 pedig fölrohant: „Isten a oros!”
 II. kv.

2. fok jegyzőkönyvi
 hivatal. —

Vége

Gömöri Múzeum

Adattára

Lelt. szám: .....

85-1-234.